

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul

E Domnul cuvânt peste pământ. Sună trâmbița și Se adună Domnul cu sfinții Săi la masă de cuvânt pe pământ, pe pământul român. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Eu Însumi Îmi anunț cuvântul când Mă vestesc să intru în carte și să mărturisesc. Sunt Cel purtat de heruvimi, sunt în nor, așa cum am fost cuprins în nor în ziua când M-am așezat de-a dreapta Tatălui după învierea Mea și Mi-am lăsat ucenicii să aștepte pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care va vesti lor toate câte vor veni de la Dumnezeu la ei spre știre și spre lucrare, așa cum le-am făgăduit pe vremea cât am stat cu ei în apostolie și le-am spus lor mai dinainte toate, ca să le ajut credința atunci când vor vedea ei împlinirea cuvântului Meu vestit peste ei de însăși gura Mea.

O, tot așa lucrez și azi în grăire și împlinesc apoi, și vă hrănesc vouă duhul credinței sfinte, o, fii ai poporului cuvântului Meu cel de azi peste pământ, și pe care vouă vi-l dau ca să-l răspândiți spre știre peste tot, fiilor, căci trebuie să fie cunoscută lucrarea Mea cu voi, grăirea Mea cu voi.

Ne așezăm cu voi la masă, Eu și sfinții Mei, că ei au sobor și serbare mare pentru slăvirea lui Ioan, nașul Meu de botez, pentru ziua când el s-a adăugat cetelor cerești cu lucrarea sa, pe care a mutat-o atunci de pe pământ la cer, la lucrul sfinților Mei, care trăiesc în nevăzutele lui Dumnezeu, în cele veșnice, măi fiilor. Ioan Botezătorul a fost ucis de lucrarea fărădelegii celor fărădelege pe pământ, dar el are lucrare de întoarcere a omului de la păcat la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, de pe pământ la cer. Când a ieșit el între oameni i-au primit mulți lucrarea sa de pregătire a omului pentru împărăția cerurilor cu oamenii pe pământ. Lucrarea lui era să pună în oameni pocăință pentru faptele lor rele, potrivnice lui Dumnezeu în om și din om, și ajungeau mulți la păreri de rău pentru toate relele lor, de la care aveau apăsată conștiința, și se dădeau ei spălării și curățirii și credinței apoi, căci el vestea că în urma lui vine Împăratul cerului între oameni și are cu El lopata și-Și curăță aria ca să despartă grâul de pleavă și de neghină și să-Și dea de-a dreapta rodul, iar la stânga paiele și sămânța cea străină de semănătura Sa.

E sărbătoare sfântă în cer și pe pământ, dar este dată de la locul ei datina cea din sfinți lăsată. O, cum să vină la nunta Mea, la masa Mea, cum să vină cei ce au stricat datinile sfinte? Mai știu ei când e în cer sărbătoarea, fiecare sărbătoare? Se adeverește că nu vin la nuntă cei chemați, căci fac ei altceva, fac ale lor, nu ale lui Dumnezeu când Eu, Domnul, aștern masă cu sfinții Mei pe pământ și grăim pământului, Eu și sfinții Mei, că este scris să vin cu sfinții și să grăim unii cu alții așa cum și în cer grăim.

Dau de veste poporului cuvântului Meu să-Mi ceară în genunchi fiecare fiu întărirea credinței lui în lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ și să-Mi spună cu duhul pătruns: ajută-mi, Doamne, să nu-mi pierd credința în cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi, ca să nu cad sub osânda necredincioșilor din pricina păcatelor mele, a neascultării mele de Tine, căci vai celor osândiți la necredință și la plata celor necredincioși, că aceia nu mai au parte de masa Ta când Tu chemi la masă. O, din pricina împietririi inimii nu cred cei ce nu cred și cei ce nu mai cred, dar eu Te rog, păzește-mi inima în umilință și ajută-mi prin aceasta să mă păstrez în duhul pocăinței, în botezul nașterii de sus, care îl ține în Tine pe cel credincios, Doamne. Amin.

O, poporul Meu de azi, e zi de grăire cu tine pentru creșterea ta, pentru statornicia credinței tale, pentru învățatură de viață și pentru împărțirea cuvântului Meu cu tine, ca să înțeleagă oamenii că nu e tot una viața omului cu viața Mea în om. Când omul stă cu Mine și în Mine cu lucrarea sa, când Eu stau cu el în lucrarea Mea și-i dau lui o folosință pentru Mine și pentru mersul Meu printre oameni, atunci el trăiește pentru Mine, iar Eu pentru el, făcând el voia Mea, dar când

el stă în lături, chiar și când dă să nu calce poruncile Mele în trupul său, atunci el nu trăiește pentru Domnul, o, nu, ci își trăiește viața sa. Acela nu mai are parte la masa nunții Mele, la care sunt toți chemați ca să fie apoi aleși și apoi credincioși Mie pentru lucrările Mele multe, și iată, mulți chemați, puțini aleși pentru Mine, căci omul se alege tot pe sine când el dă să aleagă, bietul de el, iar Eu la masa Mea rămân cu cei care rămân cu Mine la lucrul Meu, iar cei chemați care rămân cu viața lor, aceia nu vin, căci își caută ale lor, nu ale lui Dumnezeu, precum este scris.

O, ce puțini, ce puțini se despart de cele ale lor ca să se dea Mie și lucrului Meu și ca să rămână ei pentru Mine apoi, ce puțini! E masa Mea bogată foarte, dar cei chemați au ale lor de făcut, au viața lor și și-o trăiesc cum vor, n-au vreme pentru lucrul Meu cu omul. Mult am Eu de lucrat pe pământ, și ce puțini vin să-Mi stea în ajutor, ce puțini! Nu știe omul ce greu răspuns are de dat lui Dumnezeu când va fi întrebat de lucrul său, de ceea ce a făcut el pe pământ și ce a lucrat în vremea lui.

O, numai pentru sine trăiește omul pe pământ! El caută să-și întrețină viața trupului său și nu este omul de folos lui Dumnezeu cu viața sa, cu lucrarea sa. Cum, omule, cum de nu-ți pui întrebarea pentru viața ta, pentru ce faci cu ea dacă o ai și ce-ai să câștigi sau ce-ai să pierzi după aceea?

Ioan Botezătorul e slăvit între sfinți în ziua lui de sobor, căci el și-a trăit viața numai pentru Domnul pe pământ și a fost lucrătorul Meu, mărturisitorul Meu, ucenicul Meu, căci Tatăl Meu S-a folosit de el pentru lucrările lui Dumnezeu pe pământ. El nu și-a avut grijă de viața sa, o, nu! Domnul a avut grijă de ea, iar el a avut grijă de viața Domnului în el și în afara lui și înaintea oamenilor care aveau să învețe de la el viața, și acest fel de oameni sunt cei ce stau cu Domnul la masă și cu sfinții Săi, cu cei în care a trăit Domnul cu lucrările Sale pe pământ între oameni.

O, ucenicule mare, cine mai știe să-I dea lui Dumnezeu preț între oameni? Unde mai găsește Domnul om pe care să-l pună la lucrul Lui cel mult, om care să nu trăiască pentru sine și atât, om care să-I dea lui Dumnezeu preț în el și rod? Orice uzină făcută de om rodește pentru cel ce a făcut-o și ascultă ea de cel ce i-a dat ființă pe pământ și îi aduce folos. Iată, omul a rămas jos, jos de tot, nu mai este cu nimic bun pentru Domnul, pentru Cel ce a zidit omul. S-a împietrit inima omului, s-a împietrit de tot, și nu-și mai simte omul împietrirea, nu mai simte cu inima primejdia despărțirii și a depărtării lui de Dumnezeu. El simte numai să aibă grijă de el, de cele ce-i trebuiesc lui de hrană, de îmbrăcăminte, de avere, de stare. De Domnul nu mai are omul grijă, nu mai trăiește omul pentru Domnul pe pământ. O, și câtă nevoie are Domnul de om!

Cui să-i spunem Noi tristețea, multa Noastră tristețe de la depărtarea de Dumnezeu a omului? O, ucenicule mare, cine se mai gândește la tine? Cine se mai uită la tine și la viața ta și la folosul pe care l-a adus Domnului viața ta, nașterea ta între oameni? Vai celor ce n-au mărturisire pentru Mine, pentru Făcătorul omului! Ce va fi cu aceia? O, ce va fi cu atâția oameni care au trăit cu inima împietrită de n-au avut habar de folosul lui Dumnezeu cu viața lor? O, câtă tristețe pe Noi, ucenicule mare!

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, îndemn la umilință și la pocăință apoi, aceasta îi trebuie omului împietrit. Când omul n-are umilință, vine iconomia Ta și îi aduce durere și inimă tristă și zdrobită ca să vadă el cât este el, cât de mult nu s-a sfiit el față în față cu Dumnezeu. La Tine vin cei ce vin să se vindece de dureri, Doamne, nu alții vin. O, nimeni nu vine fiind sfânt, ci vine să se vindece de durerile cele pricinuite de păcatele lui, vine să facă tratament sfânt și să se vindece apoi, dar dacă nu face conștiincios tratamentul cel scris de Tine, nu se vindecă cel ce vine, ci cade în stânga ca un nevindecat, și îi trebuie apoi umilință și pocăință, dacă vrea, dacă mai vrea.

O, cât se spală, cât se gătesc cu de toate cei ce merg spre păcătuire între ei! Un creștin care știe de Dumnezeu nu se gătește atât de mărunt, nu se gătește frumos, nu-și spală viața când vine să se unească cu Domnul, cu Duhul și cu Trupul Său. Este scris pentru om să se cerceteze pe sine, să se spele bine, și așa să vină, căci cele dinăuntru ale omului sunt cele ce nu se văd și sunt

cele mai murdare, cele mai spurcate și îl spurcă pe om, dar diavolul este dat de gol când se așează pe alb, se vede și nu se poate ascunde musca lui. Pe inima curată când se așează duhurile zburătoare ale diavolului cel nevăzut, inima aceea nu ascunde musca cea vrăjmașă, ci o scoate la lumină ca să fie judecată.

O, cum poate omul să scape de păcatele pe care le-a făcut și de cele proaspete, Doamne? Un așa om trebuie să aibă mereu inimioara tristă și plânsă pentru păcatele lui, nu să se poarte ca unul care nu are păcate, o, nu, iar tristețea aceasta îl doare în el, și nu mai vine păcatul în cel îndurerat pentru păcat. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce nu se sfiesc de Dumnezeu și sunt cei ce se ascund de oameni cu păcatele lor. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce învinuiesc pentru căderea lor, dar sunt și altfel de păcătoși, căci sluga aceea care Te-a rugat pentru vindecarea slugii sale Ți-a spus Ție, Doamne, că nu este vrednic să intri la el din pricina păcatelor lui, ci să trimiți doar cuvântul Tău pe calea credinței lui în Tine și să se vindece sluga sa. O, așa ar fi să spună cei ce cad de la Tine, nu să învinuiască în dreapta și în stânga pentru căderea lor din Dumnezeu, pentru pieirea lor de lângă Tine, dar iată, nu este duh de umilință, îi este rușine omului păcătos să se umilească și să se știe de umilința lui. O, ce mult ar trebui să se umilească toți oamenii, Doamne! Toți oamenii sunt păcătoși și au de ce să se umilească.

O, așa cum păcatele vă umilesc atât de mult pe voi, tot așa trebuie să vă umiliți și voi pentru păcatele voastre, oameni de pe pământ. Eu, Ioan Botezătorul, vă aduc acest cuvânt de umilință, iar umilinței pentru păcat îi urmează pocăința. Aplecați-vă, așadar, spre umilință în toată clipa, căci în toată clipa omul este osândit de păcatele lui trecute sau proaspete și n-ar avea de ce să se arate el îngâmfat și neumilit pentru păcat.

Grăirea dușmănoasă dintre om și om este dovada păcătoșeniei omului. Numai omul păcătos este în stare de așa ceva. O, cine-L vede măcar o dată pe Domnul și are noroc să-i fie inima smerită întru aceasta, acela se umple apoi de duhul temerii de Dumnezeu și nu se mai încântă cu alt gând sau purtare din care să-I lipsească Domnul Cel smerit, Domnul Cel blând cu inima, ci stă acesta cu frică numai în Domnul, făcând numai voia Lui în toate clipele, iubind și veghind. Dar și cel ce nu-L vede pe Domnul niciodată, ci doar Îl crede și Îl simte prin toate cuvintele Lui ca și cum L-ar vedea mereu pe El, și unul ca acela poate trăi în duhul temerii de Dumnezeu în toată clipa, poate din pricina iubirii lui de Dumnezeu căpătată în dar prin credința lui.

Nu are nimic legat de duhul sfielii sfinte și al temerii de Dumnezeu purtarea cea necuviincioasă a omului, forța cuvântului rostit cu apăsare și nervii dovediți în sângele lui și pe limba lui apoi. Toate nemulțumirile de la care omul izbucnește în chip nesfios și necuviincios, nu au nimic legat cu duhul temerii de Dumnezeu. Lipsa de sfială și de temere de Dumnezeu sunt dovedite de grăirea cea multă a omului care grăiește orice, dar tăcerea celor înțelepți, împotriva acestui fel de vorbire, dovedește rodul care este în el de la Dumnezeu, căci vai celor ce se hrănesc din vorbiri de umplură și ale căror urechi și suflete caută aceasta!

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, acestea trebuie să dovedească cei ce sunt ai Domnului cu lucrul lor, cu jertfa lor, o, Doamne. O, ce frumos, ce sfios m-am purtat eu înaintea Ta cu cele dinăuntru și din afară ale mele, ce frumos și ce credincios, Doamne! Să ia și să învețe fiii poporului Tău de azi, și alții să ia și să învețe apoi de la ei folosul cel pentru Tine al vieții omului, căci cine stă cu Tine la lucrul Tău și la cruce, Doamne, acela trăiește pentru Tine, dar cine se trage în sine cu ale sale rele și bune și se dă de lângă Tine cu lucrul său cel pentru Tine, acela încetează să mai trăiască viața sa pentru Tine, ci trăiește doar pentru sine apoi și își poartă grijă de zilele lui, iar zilele Tale nu le mai trăiește unul ca acela, și vai unuia ca acela dacă-l prinde din urmă osânda necredinței! Vai lui dacă ar fi pedepsit apoi cu căderea spre necredință față de lucrul Tău cel ceresc de azi cu poporul Tău de azi, căci la unii ne putem uita așa dintre cei ce au fost și nu mai sunt ai Tăi și lângă Tine cu viața lor, o, Doamne.

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, în acestea să rămână poporul cuvântului Tău, Doamne. De la o margine la alta a pământului sunt plini toți oamenii de pofta de păcat, dar

poporul cuvântului Tău să fie plin de Dumnezeu, plin de Tine, Doamne, fiecare fiu al acestui popor și să Te arate pe Tine mărturisindu-Te din el cu fața Ta, cu viața Ta, cu lucrarea Ta, cu smerenia și blândețea Ta, cu iubirea Ta între ei numai pentru cei din cer, Doamne. Așa daruri dau eu poporului Tău de azi în ziua mea de sobor între sfinți, iar Ție cinste și laudă, Doamne, în cete-cete, noi, sfinții Tăi. Amin.

— Slava Mea este cu voi și peste voi, sfinți iubiți ai Mei, iar poporul cuvântului Meu o poartă peste pământ. Eu sunt purtat de heruvimi și de poporul cuvântului Meu și grăiesc peste pământ cuvântul Meu, iar el Mă împarte.

Curând, curând, voi sta la masă cu tine, popor al cuvântului Meu, că vin cu mama Mea Fe-cioară și cu sărbătoarea ei și voi grăi în ziua aceea cu neamul român, și din mijlocul lui cu popoarele, căci cuvântul Îmi este lucrarea.

O, nu uitați să fiți frumoși, să fiți voi cei frumoși, fiilor. Diavolul cel vrăjmaș vă dă târcoale ca să nu fiți voi frumoșii Mei prin toată armonia dintre voi, dintre Mine și voi, dar voi vegheați să fiți ai Mei, mereu ai Mei.

O, rămâneți mereu, rămâneți cu Mine mereu, mereu ai Mei, fiilor, că mult lucru sfânt avem de lucrat și de așezat pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2014